

mel, naar han ikke længer havde Synet af hendes unge Sundhed at forynge sig ved.

Den næste Dag opholdt han sig mest i sin egen Stue uden at ville se nogen, og ved Middagsbordet, hvor Inspektøren, Forvalteren og Mejeribestyreren som sædvanlig var tilstede, blev der næsten ikke talt. De tre Mænd, som forlængst var fortrolige med disse pludselige Nedfald i Torbens Stemning, lod som ingenting. Frøken Hecht derimod var meget ulykkelig og forstod ikke, hvad der foregik.

Efter Bordet kaldte han hende ind til sig og bad hende venligt om at tage Plads. Han sagde, at han igen havde tænkt paa, hvad han havde talt om den foregaaende Dag, at Livet her paa Favsingholm i Længden maatte være altfor trist og ensformigt for hende. Maaske følte hun det endnu ikke selv; men i Virkeligheden trængte hun sikkert til Forandring.

„De skal hellere rejse, Frøken Hecht! De har i enhver Henseende gjort Deres Pligt og mere end den. Men jeg har ikke Lov til at misbruge Deres Taalmodighed. Har jeg ikke fortalt Dem om en gammel Vaagekone, som for et Aarstid siden forsvandt fra Asylet derovre? Hende har jeg netop nu fundet igen, saa jeg kommer ikke i Forlegenhed. Saadant et gammelt Inventar passer bedre til Forholdene her.“

Den unge Pige havde et Par Gange set over paa ham med et opjaget Blik. Det bestemte ham til at gøre Pinen kort for dem begge.

„Gaa De nu ind og pak Deres Kuffert, saa skal jeg